

[Socialministeren.]

jeg gøre opmærksom på — når man i diskussionerne stiller problemet op på den måde, at hvis vi ikke har psykologer, skolefolk eller socialrådgivere nok, kan man ikke lave en vejledning — at der findes overordentlig mange ganske almindelige mennesker i børneforsorgsarbejdet og ungdomsforsorgsarbejdet, som ud fra deres daglige erfaringer hos sig selv og hos andre kunne gå ind i et rådgivningsarbejde i de mindre komplicerede tilfælde. Det er, når alt kommer til alt, først når det rigtig brænder på i et hjem, først når vi står over for de vanskelige tilfælde, at vi skal tænke på den videregående saglige og specielle sagkundskab i rådgivningen. Der er altså en bred vifte her — lige fra det meget enkle tilfælde op til det allervanskeligste.

Hvad angår selve begrebet familierådgivning, er det skabt ud fra den fornemmelse, at vi ofte er kommet bagefter i opgaven, fordi vi først går ind i behandlingen, når ulykken er sket. Det er meget ofte ikke barnets eget problem, der er afgørende, men barnets baggrund; det er familien og familiens situation, der kan være afgørende for, hvordan barnet har det, og for, om man må gøre det ene eller det andet. Derfor må man i højere grad se på helhedsbilledet, og derfor har vi brugt vendingen familierådgivning. Begrebet som sådant kan imidlertid, når man nu er studset over det, drøftes i udvalget, men selve grundbetragtningen, at vi må anlægge en helhedsbetragtning for barnets situation og dets baggrund, må jeg fastholde.

Det ærede medlem fru Grethe Philip spurgte, om vi havde nogle erfaringer med rådgivning. Det har vi. Der er kommuner, som har praktiseret rådgivningsarbejdet i længere tid og med gode resultater, og jeg kan selv herfra kun anbefale, at andre kommuner lærer deraf og tager opgaven op.

Det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo var inde på straffereglementet. Jeg vil ikke gerne lade dette spørgsmål stå uomtalt hen, fordi det er den slags, der optager offentligheden meget. Jeg skal sige om det, at allerede efter de gældende regler er det forbudt at anvende spanskroer over for elever i børne- og ungdomshjemmene, medens der er mulighed for at anvende en lussing som straf. Det pædagogiske nævn har til social-

ministeriet indstillet forslag om nye regler, som vi ser på, men jeg har ligesom stoppet sagen lidt, fordi undervisningsministeren har nedsat et udvalg, der ser på spørgsmålet om revselse i kommuneskolen, og det ville være rart, om vi kunne få, om jeg så må sige, en enig afvikling af dette spørgsmål.

Så har indlæggene ellers i høj grad drejet sig om spørgsmålet dagpleje og om tilsvarende anbringelse af plejebørnene. Herom vil jeg gerne sige, at vi har ikke nogen chance for i en overskuelig tid at kunne dække behovet ved nybyggeri. Det ærede medlem hr. Søren Andersen nævnte tallene, og jeg kunne godt tænke mig at gentage dem: vi skal indrette 20.000 nye børnehavempladser hvert år i de kommende 10 år for at dække behovet. Jeg kan sige, at den betænkning, hvori dette står, har givet mig anledning til at gå til regeringens anlægsudvalg med anmodning om at få kvotaen for byggeri forhøjet, og jeg vil håbe, det vil lykkes; men at komme helt derop, hvor vi skulle komme for at dække behovet, tvivler jeg på lykkes i første omgang.

Der kommer så ind i billedet, om vi har andre veje til at hjælpe de erhvervsarbejdende mødre, som nødvendigvis må have et sted til deres børn, og dér kan man jo ikke lade være som en løsning at se på nabokonen, der måske godt kunne have et lille barn til ved siden af sine egne.

Endvidere er der plejehjemmene. Jeg vil gerne sige — og det kan lyde kættersk — at jeg har den opfattelse, at et godt plejehjem, et godt familiemiljø — eventuelt sammen med andre børn — står fuldt på højde med og måske over en institutionsanbringelse. Det er en vej, svenskerne er gået i højere grad end vi. Jeg har nogle tal her fra 1960. Danmark havde anbragt i private plejehjem 2.711 børn, svenskerne havde 14.658 børn. Jeg har ved en tidligere lejlighed haft mulighed for at spørge social-eksperter fra Sverige om, hvordan det går, og de er tilfredse med udviklingen og vil gå videre ad den vej, idet de naturligvis føjer til, at der må føres et passende tilsyn med de pågældende hjem. Jeg vil da også tro, at hvis vi kan gå den vej, at vi i forbindelse med forskellige hjem, hvor børn er anbragt under offentlig forsorg, i en vis kreds derudenom kunne finde hjem, som ville være plejehjem, men under centralens tilsyn og